

0213 – 13. februar

Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg. Ef 4: 30.

Hvordan er det dette skjer, at vi gjør Guds Hellige Ånd sorg, og driver den bort? Kort sagt skjer det gjennom all slags ulydighet mot Den Hellige Ånd.

Den Hellige Ånd vil deg noe. Den driver deg til noe. Når du da ikke vil lyde ham i dette, da gjør du ham sorg og driver ham bort. Den Hellige Ånd vil skape syndserkjennelse, anger, trang etter å bli rett omvendt og forenet med Gud.

Vender du deg da bort fra det den vil med deg. Bryr deg ikke om Den Hellige Ånds stemme. Kaster fra deg det den allerede har virket i deg, istedenfor å bruke Ordet til å holde dette i live, ja, helst øke det. Frykter ikke for å miste dette. Sukker ikke til Gud om å virke mer av dette hans verk i deg. Da forakter du Den Hellige Ånd. Slik slukker du den ut.

Den griper kanskje fatt i, og dømmer, en eller annen synd hos deg, og krever at du oppgir den. Hvis du da ikke vil lyde ham, men ennå bare forsvarer den, og fortsetter i samme synd, da gjør du Den Hellige Ånd sorg. Ja, selv når du nok er villig til å oppgi synden, bare ikke nå med én gang, så vitner dette om en falskhet i din ånd. Du bryr deg ikke om «din besøkestid». Følgen kan bli at Guds Ånd må forlate deg.

Ja, selv når du nok vil omvende deg og vende ryggen til synden, men likevel ikke vil høre Herrens stemme og følge den veien han viser deg i dette: At du først må bli en fortapt synder og ta imot Kristus, først tro og fryde deg, før du får styrken i Herren. Når du ikke vil høre denne Guds viljes råd, men kjemper mot utvelgelsen, da gjør du hans Hellige Ånd sorg.

Og til slutt: Når du så også gjerne vil følge denne veien Herren viser deg, men ikke vil bruke det midlet Gud har gitt oss til dette: Hans hellige ord. Ikke vil bruke ledig tid til å lese, høre og studere det. Da «frister du Gud» og «utslukker Ånden».

Legg godt merke til dette siste punktet: Du vil gjerne vende deg bort fra synden og omvende deg, men bare gjennom ditt eget arbeid på hjertet ditt. Du ber om Åndens nåde og hjelp til dette, men bruker ikke Åndens midler. På denne måten kommer du aldri til å få det du strekker deg etter. Slik har Gud aldri lovet deg det.

Nei, Gud har gitt oss sitt ord, der vil han møte oss. I og gjennom Ordet vil han bo og virke, men ikke uten Ordet. Å ha anledning til å bruke Ordet, ha mulighet for å omgås kristne lærere og nådesøsken m. m., men bare forkaster disse nådens midler, og så samtidig be om nåde til omvendelse og tro, – det er å friste Herren. På samme måte som om en ba Gud om å underholde oss med det vi trenger til vårt legemlige liv, men ikke ville spise det Gud har gitt oss til dette.

At du er syndig og svak, ikke kan gjøre alt det Ånden kaller deg til, det kommer ikke til å drive Ånden bort. Det vil han selv ta seg av. Det er skuespill og bevisst ulydighet som driver Ånden bort.

Men det er ikke bare når Guds Ånd begynner sitt verk i oss, at vi kan gjøre ham sorg. Nei, selv kristne som allerede «har fått Den Hellige Ånd» står fremdeles alltid overfor samme fare. Det var nettopp til de troende i Efesos, som allerede var «beseglet med Den Hellige Ånd», Paulus skrev dette: «Gjør ikke

Den Hellige Ånd sorg». Og hva var det som kunne gjøre Den Hellige Ånd sorg? Jo, all synd gjør Den Hellige Ånd sorg. Selv den mest skjulte i hjertet ditt, som hovmot, begjær, misunnelse, falskhet osv.

Men legg merke til at det er bare når vårt innvortes menneske gir etter, slik at en også unnskylder og forsvarer synden, at Guds Ånd drives bort. Når en selv kjemper mot synden, lider, sukker og ber mot den, da arbeider Ånden som legen i et sykehus. Der er han på alle sider omgitt av sykdommer, lidelser, sår og jammer, men der er han i sitt rette element. Der har han sin egentlige arbeidsmark.

Derfor kan Guds Ånd meget vel bo i en synders hjerte, der det ennå er fullt av sykdom, urenhet, sår og etsende byller, jammer og sukk. Var det ikke slik, ville ikke et eneste kristent menneske beholde Guds Ånd én dag. Hva det derimot er som driver Ånden bort, det forklarer Herren selv når han sier: De lar ikke min Ånd straffe (tukte) seg (1Mos 6: 3 på svensk).

Her ser vi hovedpunktet: Når et menneske ikke lar Guds Ånd tukte, eller oppdra seg. Men bare taler vel om, unnskylder og forsvarer det onde de gjør, –. Det er dette som bedrøver og gjør Den Hellige Ånd så stor sorg at den må forlate denne sjelen. De lar ikke min Ånd tukte seg.

Og dette skjer ikke bare når vi klart står imot Ordets advarsler og sier: Dette bryr jeg meg bare ikke om. Men også når en vrir og vender seg unna Ordet, og ikke vil forstå det slik som det står skrevet, fordi det angriper den hemmelige synden jeg vil beholde. Når en ikke søker i Ordet etter hjelp til å få bukt med sin synd, men isteden søker etter støtte for å fortsette i den. Og på disse måtene altså ikke er innstilt på å oppgi eller få bukt med synden, men heller sikter på å bli i den. Det er dette som forteller at vi ikke lar Guds Ånd tukte/oppdra oss.

På samme måte når trellens ånd vil innta hjertet. Hvis en da ikke vil la evangeliets ord om nåden i Kristus herske i hjertet. Men selvsikker bare følger fornuften og følelsene, og stadig kommer med innvendinger mot evangeliet, mot den barmhjertige Frelseren som fremdeles tilbyr nåde, –. Da gjør en Den Hellige Ånd sorg.

Og videre helt generelt, når en ikke lytter til Åndens hellige formaninger i hjertet vårt når den minner oss om å bruke Ordet til en stund i bønn, eller til gode gjerninger, når den dømmer oss for onde tanker, egenkjærlighet, selvopptatthet, hat osv. Alt dette gjør Den Hellige Ånd sorg.